

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduriiibotosani@yahoo.com

izvorultamaduriiibotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

2 IULIE 2017

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 27 (699) † ANUL XIV

BINECREDINCIOSUL VOIEVOD ȘTEFAN CEL MARE

Sfântul Ștefan cel Mare s-a născut din binecredincioșii creștini: Bogdan Vodă, fiul lui Alexandru cel Bun, din neamul Mușatinilor, și din Doamna Oltea Maria, din neamul Basarabilor. Sfântul Ștefan cel Mare a fost domnitor al Moldovei între anii 1457-1504 și este cunoscut ca apărător al creștinătății. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a canonizat pe data de 20 iunie 1992. Potrivit tradiției, mergea de tânăr la cuviosul David Daniil Sihastrul. Așa ne explicăm de ce a fost și un mărturisitor al credinței. Slujirea Sfintei Biserici era o rațiune a existenței sale. Nenumărate documente ale cancelariei domnești stau mărturie peste veacuri: „Io, Ștefan Voievod, din mila lui Dumnezeu domn al Țării Moldovei, care arzând de dumnezeiasca credință și iubire a cuvântului lui Dumnezeu fiind ...”. În pisană bisericii mari de la Mănăstirea Neamț, din anul 1497, scrie: „Doamne Hristoase, primește biserica aceasta, pe care am zidit-o cu ajutorul Tău, întru slava și cinstea Sfintei și slăvitei Tale Înălțări de la pământ la cer; și Tu, Stăpâne, acoperă-ne cu mila Ta de acum și până în veac. Io, Ștefan Voievod ...”. Plină de semnificație duhovnicească este ruga Sfântului Ștefan cel Mare înfățișată pe steagul biruințelor sale cu chipul Marelui Mucenic Gheorghe, „purtătorul de biruință” ucigând balaurul cel rău: „O, răbdătorule de patimi și purtătorule de biruință, Mare Mucenic Gheorghe, care în nevoi și nenorociri ești grabnic apărător și ajutor și celor necăjiți bucurie nespusă, primește de la noi și această rugăciune a smeritului robului Tău, domnul Io, Ștefan Voievod, din mila lui Dumnezeu domn al Țării Moldovei ...”. Sf. Voievod Ștefan a trecut la cele veșnice în anul 1504 și a fost înmormântat la Mănăstirea Putna.

Fiecare dintre noi poartă o cruce, în felul lui. Și Ștefan cel Mare a purtat o cruce. Crucea lui s-a numit Moldova. Și-a luat-o de bună voie. Și a suferit pentru ea. În acea vreme Ardealul n-a avut un Ștefan cel Mare, dar a avut o cruce. N-a avut Ardealul pe cineva care să-i ducă crucea, și a dus-o poporul, și fiecare în parte, până a venit biruința. Aici, moldovenii au fost binecuvântați de Dumnezeu c-a venit el, Ștefan, să le poarte crucea, să nu doarmă el pentru ca să doarmă ceilalți, să nu se odihnească el pentru ca să se odihnească poporul, să rabde el de foame în campaniile militare pentru ca să nu sufere poporul de foame. Toată viața lui a fost plină de credință puternică, până și păcatele lui le-a pus în fața lui Dumnezeu cu umilință și cu credință: „Doamne, asta sunt eu, om. Tu ai să mă ierți, că nu sunt înger. Dar eu am o altă menire aici. Păcatele mele pot fi mai multe, dar crucea este una singură. Și pe aceea trebuie să o port pentru ca să izbăvesc acest popor de robia jugului păgân”. Singura lui mare iubire a fost Țara Moldovei. Când a fost deznădăjduit, a alergat la Dumnezeu. A fost înzestrat cu multă smerenie. Când era biruitor într-o bătălie, îi mulțumea lui Dumnezeu cu recunoștință, iar când se întâmpla, rareori, să fie înfrânt o spunea deschis: „Asta a fost pentru păcatele mele”.

SOLUȚIA PERSONALĂ

Unii sunt bogați, iar alții săraci, unii sunt sănătoși, iar alții bolnavi, unii inteligenți, iar pentru alții gândirea este un efort dificil. Lumea, chiar la o privire grăbită, este un spectacol al diversității confuze, un mozaic al inechității pe toate planurile. Egalitatea este un artificiu, o iluzie nivelatoare, de cele mai multe ori. Realitatea, în schimb, este inclasabilă și foarte greu de sistematizat. Dificultatea aceasta este general umană, nu trebuie să aparții unui timp ori unei culturi pentru a te confrunta cu ea. Ce este de făcut în fața unui peisaj atât de complex? Probabil că o primă încercare ar putea fi aceea de a nivela totul dintr-o singură mișcare. Să anulăm diferențele și inechitățile, de dragul egalității; să ștergem sub pretext ideologic deosebiri legitime, firești. Dar cum să îndreptăm lumea? Dacă am netezi munții, păsările nu ar mai avea sălaş. Dacă am seca râurile și lacurile și le-am astupa, peștii nu ar mai avea unde să se adăpostească. Dacă am alunga conducătorii, poporul ar încerca la nesfârșit să deslușească ce este bine și ce este rău. În lume așadar este o diversitate legitimă și o inechitate, deși dureroasă, totuși rodnică și cu sens. Există multă tensiune, dar orice intervenție uniformizantă are consecințe de neprevăzut. Mai mult decât atât, tocmai adversitățile, integrate adecvat, pot fi o sursă semnificativă pentru dezvoltare. Totuși, reflecția asupra nedreptăților lumii, deși cât se poate de firească, o mișcare naturală a minții în fața provocărilor de toate tipurile, este sortită eșecului în cele mai multe dintre cazuri. Sfântul Antonie cel Mare își duce gândurile acestea înaintea lui Dumnezeu, pe care îl întreabă direct: „Doamne, cum unii mor după o viață atât de scurtă, în vreme ce alții ajung la adânci bătrâneți? De ce unii sunt săraci, iar alți bogați? Cum nelegiuții se îmbogățesc, iar cei drepti sărăcesc?”. Ascetul retras în adâncul deșertului simte nedreptatea funciară a lumii și se revoltă. O duce înaintea Domnului, care însă nu îi oferă un răspuns în parametrii în care întrebarea era pusă și probabil că era vizat răspunsul. Toată discuția se mută pe un alt nivel: de pe planul general pe cel particular, personal: „Antonie, ai grijă de ale tale! Acestea sunt judecățile lui Dumnezeu și nu îți ajută cu nimic să le cunoști!”. Există un rost care se ascunde în spatele a ceea ce pare a fi nedrept. Că ceea ce ar putea să pară o soluție, dacă este pusă în aplicare, nu va avea rezultatele așteptate. Patericul însă spune cu totul altceva. Singurele răspunsuri posibile sunt cele personale. Acesta este efortul care merită făcut mereu și cu toată concentrarea. Abia atunci când îți vezi de ale tale, când punctual te întrebi care este rostul tău în lume, atunci Dumnezeu ți-l descoperă. Primește nedreptatea ca pe o mare binecuvântare, pentru că din aceasta îți dobândești cununa cerească. Însă nu urmări anume să te nedreptățească, pentru că asta ascunde o răutate politicoasă.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: În ce fel încalcăm datoria cinstirii aproapelui?

Răspuns: 1. Prin curiozitate, adică prin pofta de a afla purtarea și slăbiciunile aproapelui, nu pentru că avem conștiința sau dispoziția să-l îndreptăm, ci din dorința și patima nemărturisită.

2. Prin bănuielile pentru intențiile rele ale aproapelui, prin îndoiala față de cinstea lui și prin interpretarea negativă chiar și a cuvintelor sau lucrărilor lui bine intenționate.

3. Prin osândirea aproapelui, în special când aceasta se sprijină pe simple bănuieli sau indicii fără fond, pentru săvârșirea vreunei greșeli.

4. Prin bârfă, adică prin osândirea mincinoasă a aproapelui.

5. Prin descoperire fără pricină serioasă, din dușmănie sau neînfrânare a limbii, a păcatelor ascunse și a neputințelor aproapelui, cu toate că acela poate că s-a pocăit și s-a îndreptat din inimă.

Întrebare: Care sunt urmările rugăciunii?

Răspuns: Minunate sunt urmările rugăciunii! Nu există om care să nu fie ascultat de Dumnezeu, dacă se roagă cu credință și nădejde în Acesta, cu statornicie și inimă curată. Și nu este cerere către Domnul care să nu fie împlinită, afară dacă vine în contradicție cu bunătatea Lui, cu înțelepciunea sau cu folosul sufletului omului care se roagă. Însuși Cuvântul lui Dumnezeu a mărturisit: „Toate câte veți cere în rugăciune cu credință, le veți primi” (Matei 21, 22). Deci, rugăciunea pe toate le izbăndește, îndeapărtează mânia cea cu dreptate a lui Dumnezeu, venită asupra oamenilor fărădelege, sau chiar și asupra popoarelor întregi (Ieșire 32, 11-14), izbăvește de păcate (Iacov 5,15), curățește inima de patimi, luminează mintea și dăruiește omului harul Sfântului Duh, vindecă pe cei bolnavi, înviază pe cei morți, stăpânește chiar și firea, oprind sau aducând ploaia, așa cum a făcut prorocul Ilie (3 Regi 17; 18), scoțând apa din piatră și deschizând calea prin mare, așa cum a făcut Moise (Ieșire 17; 14), despărțind în două râul Iordan, așa cum a făcut Elisei (4 Regi 2, 14), oprind soarele, așa cum a făcut Isus al lui Navi (10, 12-13) și aducându-l înapoi, așa cum a făcut Isaia (4 Regi 20,11).

Întrebare: La ce ne ajută virtutea?

Răspuns: Virtutea ne ajută la împlinirea scopului existenței noastre, adică la unirea noastră cu Dumnezeu. Nu este cu putință ca Dumnezeu, Cel fără de păcat, Virtutea desăvârșită și Binele cel mai înalt, să Se unească cu sufletul care lucrează în păcat și cu cauza lui, diavolul. Deci, prin virtute, care nu este nimic altceva decât împlinirea legii dumnezeiești, biruim păcatul, îl îndeapărțăm pe diavol, ne asemănăm cu Dumnezeu și ne învrednicim să ne unim cu El.

Întrebare: Cum trebuie să fie înfățișarea creștinului?

Răspuns: Prin înfățișarea lui cea dinafară, creștinul trebuie să exprime frumusețea lui sufletească, smerenia, simplitatea, reținerea, dar și sensibilitatea neprefăcută. Prin înfățișarea și comportarea lui, trebuie să fie pildă pentru alții, o predică fără cuvinte a virtuții și a evlaviei: „Așa să strălucească lumina voastră înaintea oamenilor, ca să vadă faptele voastre cele bune și să-L slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri”. (v. u.)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 5 iulie	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 7 iulie	17 ⁰⁰	Sf. Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 8 iulie	7 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	18 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 9 iulie	7 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11 ⁰⁰	Program de bibliotecă
	18 ⁰⁰	Vecernie

Era numai aur

În țările răsăritului, doi călători rătăcind în pustiul deșertului ajunseseră în primejdia de a muri de foame și de sete. Deodată, în zare se ivește un palmier, iar lângă el urmele unor foști popositori pe aci. O traistă plină cu ceva rămăsese aci. O desfăcură repede în nădejdea că află în ea ceva hrană. Dar, vai, în ea era numai aur, iar aurul nu le putea ajuta. Au murit lângă el. Așa se întâmplă și în pustiul acestei lumi. Lumea aceasta nu are nici o hrană pentru suflet. E un deșert mare fără apă și fără pâine sufletească. Vai, câte suflete mor de foame și de sete lângă bogățiile și averile trecătoare.

Și-a vândut locul din rai

În timpul unei petreceri la crâșmă, chefulorii începură să-și bată joc de cele sfinte.

- Cine-mi dă cinci lei, strigă unul, îi dau locul meu din rai.

- Hai să-l cumpăr eu - răspuse în batjocură altul. Dă mâna aici! Noroc de târg! Cârциumare, adu băutura!

Se râse mult pe socoteala acestui târg, dar a doua zi dimineața, cel ce-și vânduse locul din rai, întârzie să se scoale. A fost găsit mort în pat. Necredincioșilor! Nu vă înșelați, Dumnezeu nu Se lasă batjocorit! (Galateni 6, 20).

Care ochi văd mai bine

Odată un om a întrebat pe un înțelept, care sunt ochii aceia care văd mai bine: cei negri ori cei albaștri? Ai bărbaților sau ai femeilor? Ai oamenilor sau ai dobitoacelor?

- Ochii cei ce văd mai bine, a răspuns înțeleptul, sunt aceia ai clevețitorilor, pentru că aceștia văd prin toate depărtările, văd lucrurile cele mai mărunte, ba încă văd atât de bine, încât de cele mai multe ori, văd și ceea ce nu este...

Eu slujesc Domnului

Trei oameni se întâlniră la marginea unui râu mare, peste care aveau să treacă cu o luntre. Dar cum luntrea era mică, nu se puteau sui în ea decât doi oameni și luntrașul.

Luntrașul îi pofți pe doi din ei să se suie în luntre.

- Eu slujesc la un ministru, zise unul din cei trei și se sui în luntre.

- Eu slujesc la un general, zise al doilea și se sui și el.

- Eu slujesc Domnului meu Iisus Hristos, zise al treilea, mi se cuvine și mie loc.

- Ha! Ha! răspunseră ceilalți, râzând și batjocorind. Rămâi tu aici cu Domnul tău.

Luntrea plecă cu cei trei, dar pe la mijlocul apei se porni un vânt și răsturnându-se în valuri se îneacă cu toții. Cel ce slujea Domnului a scăpat. Domnul știe să apere și să păzească pe ai Săi, iar noi trebuie să-l fim recunoscători și să ne încredem în El și El va lucra în viața noastră în chip minunat.

PAROH: Preot Ioan Alupoaei † Telefon: 0745 497143 † Contul parohiei - BANCPOST: RO32 BPOS 0700 6196 114 RON 01

La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți, știri.